SALA DE DANS

Se mai crede că sufletul e o piatră aruncată spre cer; ca dovadă: norii se răspîndesc în cercuri...

Lui Marcel R., la plecare

Pe cînd realitatea îşi asumă riscuri imense
continuînd să existe,
mort, masori cu lungimea-ţi orizontală această sală
unde şi tu puteai fi zărit, la balurile noastre de sîmbătă seara,
dansînd cu prinţesa gheboasă a certitudinii, ca un arpentor
pe pogoanele viitorului arendabil...
Te şi văd
undeva lîngă cea de a treia coloană »
(acolo unde florile astăzi tac în acelaşi grai
cu pantofii tăi),
strîngînd-o indulgent, cu o furie tînără,
în braţe, ca la manevre de infanterie.
Şi dai... şi danţ... involucru al timpului ca un vrej ce se caţără pe orbite interioare spre vidul pe care începi să îl parcelezi cu pasul tău de compas, în deriva luminii;
pe cînd uşile sălii se deschid larg spre stradă şi intră o pensetă, să ne extragă...